

mig har altid de gamle staaet i første Række. Jeg maa dog erkende, at det har ogsaa givet nogen Fremgang i Stemmer. Hvis jeg blot tager Valget i Vejle-Kredsen sidste Gang, saa gik jeg 500 Stemmer frem, og saa vidt jeg erindrer, gik den højtærede Ministers Parti 500 Stemmer tilbage i samme Kreds. Det synes at tyde paa, at der endnu er noget at vinde med Hensyn til Stemmer.

Nu paastaar den højtærede Minister, at han har ikke med Hensyn til Invalideforsorgen sagt noget om, at Hjælpens Omfang ikke kunde ændres af Staten. Jo, jeg erindrer, at den højtærede Minister en Gang i et Udvalg hævdede, at man kunde ikke sætte de gamle Aldersrentenydere, som nu en Gang havde faaet Aldersrente, udenfor Forsorgen, udenfor Aldersrenteloven, og vi maatte gaa til det daværende Ministeriums Jurister og spørge dem, om han nu ogsaa havde Ret. Overfor hans Paastand stod min: at det kunde man sikkert gøre med Hensyn til de nuværende Aldersrentenydere, men det kunde man ikke gøre med Hensyn til Invaliderentenyderne, fordi de selv yder noget. Den højtærede Minister vil komme til at gøre sørgelige Erfaringer med Hensyn til Invaliderenten, for jeg føler mig overbevist om, at han kan ikke forringe det Beløb, for det første ikke af moralske Grunde overfor Befolkningen og desuden heller ikke af juridiske.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hauge har Ordet for en kort Bemærkning.

Hauge: Mine Bemærkninger om, at den højtærede Indenrigsminister ikke havde været heldig med sit Forslag, idet ikke alene det ærede Medlem Hr. Vesterager, men ogsaa det ærede Medlem Hr. Martin Hansen faktisk var gaaet imod det paa afgørende Punkter, foranledigede Ministeren til at sige, at jeg havde haft den Skæbne ved en Lejlighed her i Folketinget at maatte møde med et Forslag, som skulde være det officielle, men derefter havde jeg et andet Forslag i Baglommen. Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister burde have forskaaet Tinget for denne Bemærkning. Det Forhold, der var til Stede, var

dette, at jeg havde forelagt et Forslag til Revision af Aldersrenteloven her i Folketinget, og dette Forslag var blevet ændret under Udvalgsbehandlingen, men Ændringsforslagene var ikke blevet færdigbehandlet; et Flertal i Udvalget havde imidlertid givet disse Ændringsforslag Tilslutning. Aaret efter fremsatte jeg det oprindelige Forslag med den Bemærkning, at jeg selvfølgelig vedstod de Forhandlinger, der havde været ført Aaret forud. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at den højtærede Minister vilde gøre akkurat det samme, thi det er kun, hvad der er almindelig Skik og Brug her i Rigsdagen, og det har aldeles ikke noget med dette Forhold at gøre, som jeg omtalte, at den højtærede Indenrigsminister ikke har kunnet vinde Tilslutning til sit Lovforslag.

Jeg skal i øvrigt kun gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister. Han var kaad, overstadig kaad i sine Bemærkninger, ikke mindst i dem, der var henvendt til mig. Han sagde, at jeg havde givet Udtryk for, hvilken skammelig Gerning det var at sætte Formuegrænsen ned. Det er nu fuldkommen urigtigt, det har jeg ikke givet noget som helst Udtryk for paa den Maade, den højtærede Minister siger. Jeg har rent periferisk omtalt, at det var et Hovedstandpunkt i sin Tid under Forhandlingerne om Revision af Alderdomsforsørgelsesloven, at man skulde lære Befolkningen at spare, og at man ikke skulde unddrage dem, der havde sparet nogle Penge sammen, en offentlig Understøttelse. Jeg maatte med saa meget større Begrundelse kunne udtale mig paa den Maade, som jeg selv havde erkendt, at man kunde forhandle om en Ændring af Formue- og Indtægtsgrænserne. Men jeg havde rigtignok ment — og derom har jeg ogsaa været enig med baade Venstre og de Konservative —, at en Ændring af Formue- og Indtægtsgrænserne ikke skulde komme de Aldersrentenydere til Skade, som der allerede var bevilget Aldersrente. Det var det Princip, vi forhandlede ud fra i Landstinget i Fjor, og det var det Princip, jeg enedes med med baade Venstre og de Konservative om.

Endnu skal jeg kun til Slut gøre den Bemærkning til den højtærede Indenrigs-